บทนำ

“แต่งงาน!”

พี่น้องทั้งห้าคนในครอบครัวพัฒนธาดาพร้อมใจกันร้องประสานเสียงจนดังก้อง ทนายความวัยละอ่อนซึ่งเป็นคนนอกเพียงคนเดียวในห้องรับแขกที่ร้อนอบอ้าวด้วยความเครียดนั้น ถึงกับต้องยกมือขึ้นอุดหู เขารู้สึกราวกับว่าโคมไฟระย้าบนเพดานคล้ายจะสั่นไหวเพราะฤทธิ์คลื่นเสียงอันรุนแรง แต่ถ้าเทียบกับความรู้สึกของพี่น้องทั้งห้า พินัยกรรมที่เขาอ่านให้ฟังนั้น ทำให้พื้นใต้เท้าสะเทือนจนสติกระเจิดกระเจิงกันไปคนละทิศละทางด้วยซ้ำ

“คุณจะบ้าเหรอ พ่อบอกให้ฉันแต่งกับพวกพี่ ๆ เนี่ยนะ” น้องสาวคนเล็กซึ่งเป็นผู้เดือดร้อนกว่าใครอื่นถามขึ้น ทำให้สายตาของพี่ชายทั้งสี่ล้วนมองเขม็งไปยังทนายความที่กำลังนั่งจ๋องอยู่กลางวงสนทนา

ทนายความหนุ่มมองไล่เรียงลูกชายแต่ละคนในครอบครัวพัฒนธาดาอย่างระแวดระวัง กลัวเหลือเกินว่าใครสักคนในหมู่พวกเขาจะไม่พอใจจนกระโจนมาบีบคอตน

นับตั้งแต่ **เป็นหนึ่ง** ลูกชายคนโตของบ้านที่เป็นนักร้องชื่อดังซึ่งขึ้นชื่อว่าร้ายและเจ้าชู้นัก แม้รูปร่างของเขาจะสะโอดสะองไม่ผิดจากในโทรทัศน์ แต่ท่าทีฮึดฮัด

Recipes P.1-71.indd 1 6/19/09 10:24:27 AM

ขัดใจและแววความไม่พอใจในดวงตายาวรีสีน้ำตาลนั้น ทำให้เขาดูอันตรายจนไม่น่าไว้ใจ

คนที่นั่งถัดจากเป็นหนึ่งที่ดูคุมสติได้ดีที่สุดในจำนวนพี่น้องทุกคนคือ **พธู** ลูกชายคนรองของบ้านพัฒนธาดา เสื้อเชิ้ตขาวเรียบกริบและสูทที่พาดไว้ข้างตัวเหมาะเจาะกับนักธุรกิจมาดเนี้ยบอย่างเขาทุกกระเบียดนิ้ว และสิ่งที่บอกความเป็นเขาได้ดีที่สุดคือดวงตาคู่สีดำทรงอำนาจซึ่งกำลังหมกมุ่นครุ่นคิดคล้ายกำลังวางแผนอะไรบางอย่าง

ชายหนุ่มแต่งกายสะอาดสะอ้านที่นั่งข้างพธูคือ **ธีรเทพ** ลูกคนที่สาม เขาเรียนเร็วจนจบออกมาเปิดคลินิกเองก่อนหมอทั่วไป ขณะนี้เขาอายุยี่สิบแปด แต่ใบหน้าเนียนใสอย่างที่สาว ๆ ต้องอิจฉาบวกกับรอยบุ๋มเล็ก ๆ ที่แก้มทำให้เขาดูอ่อนกว่าอายุจริงไปอีกหลายปี โดยรวมแล้วธีรเทพเป็นเพียงหมอจบใหม่หน้าตาใจดีซึ่งไม่น่ามีพิษภัยอะไร แต่รูปร่างของเขาก็สูงใหญ่จนน่ากลัว

ยิ่งทนายความผู้โชคร้ายหันไปเจอผมเผ้ารุงรังของ **ศิวดล** ลูกชายคนสุดท้ายของบ้านพัฒนธาดา เขายิ่งหนาวสะท้านอยากจะจมตัวให้หายลงไปในโซฟาให้รู้แล้ว-รู้รอด แม้ศิวดลจะดูไม่เจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจเท่าเป็นหนึ่ง ดูเย็นชาและฉลาดเฉลียวได้ไม่เท่าพธู รูปร่างไม่สูงใหญ่เท่าธีรเทพ แต่เพียงใช้สายตามองก็เห็นชัดว่ากล้ามแขนของศิวดลใหญ่ที่สุด เขาเหมือนหลุดออกมาจากหนังทาร์ซาน ถ้าเปลี่ยนสายสะพายกระเป๋ากล้องเป็นเถาวัลย์ท่าจะเหมาะ แต่ปัญหาคือ นับแต่พ่อทาร์ซานเข้ามาร่วมวงเปิดพินัยกรรม เขายังไม่เผยอยิ้มออกมาสักครั้ง

จากที่เคยคิดว่าเป็นงานหมู ๆ เพียงแค่อ่านพินัยกรรมของชายที่เพิ่งจากไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ธรรมดา ๆ แล้วก็เดินทางกลับบ้านอย่างมีความสุข แต่ตอนนี้ทนายความมือใหม่กลับรู้สึกว่าห้องรับแขกอันโอ่อ่าใหญ่โตสมฐานะของตระกูลพัฒนธาดาที่เขาเปลืองน้ำลายร่ายยาวถึงทรัพย์สินทั้งหลายอยู่กว่าครึ่งชั่วโมงนี้กำลังแปรสภาพไปจนคล้ายหลุมฝังศพของเขา

แล้วคนแรกที่จะฆาตกรรมอำพรางเขาไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็น **สวรรยา** น้องคนสุดท้อง สาวน้อยเพียงคนเดียวที่เขาเคยคิดว่าน่าจะน่ารักน่าคบเป็นที่สุด ตอนนี้เจ้าหล่อนทิ้งมาดคุณหนูผมม้าตาแป๋วในชุดกระโปรงพลิ้วสีชมพูอ่อน ลุกขึ้นยืน

จ้องเขาด้วยสายตาถมึงทึง เสียงหวาน ๆ ที่เคยออกจากปากอวบอิ่มของหล่อนกลายเป็นเสียงตะคอก เรียกได้ว่าหล่อนพลิกด้านดำมืดมาให้เขาเห็นอย่างรวดเร็วจนเขาตั้งตัวไม่ติด

"ว่าไงคะ คุณจะยืนยันว่าเงื่อนไขการรับมรดกคือการแต่งงานเหรอ นี่มันบ้าหรือเปล่า! เอาอะไรมาพูดหา" คนพูดผุดลุกขึ้นมาเท้าสะเอวยืนจังก้า พวงแก้มยุ้ยแดงระเรื่อด้วยแรงอารมณ์

"เอาพินัยกรรมมาพูดครับ คุณพ่อคุณเขียนอย่างนี้จริง ๆ แล้วยังกำชับว่าให้เปิดพินัยกรรมในวันเกิดครบรอบยี่สิบเอ็ดปีของคุณ เพื่อให้คุณมีวุฒิภาวะพอในการตัดสินใจแต่งงานไงครับ" เขายกพินัยกรรมในมือขึ้นอ้าง ก่อนจะต้องจมตัวลงกับโซฟาอีกครั้งเมื่อถูกคนตาสวยขึงตาใส่

"ยังจะมาพูดอีก พ่อฉันไม่มีทางบอกให้ฉันแต่งงานกับพี่ชายตัวเองหรอก"

"อ้าว นี่ผมลืมให้คุณเหรอครับเนี่ย แย่จริง" เขาลุกลี้ลุกลนค้นซองจดหมายฉบับหนึ่งออกจากกระเป๋าเอกสาร "นี่ครับ จดหมายจากพ่อคุณ รู้สึกว่าท่านจะฝากไว้ที่สำนักงานพร้อมกับพินัยกรรมครับ"

สวรรยามองซองจดหมายที่อ้างว่าเป็นของพ่อหล่อนอย่างไม่มั่นใจนัก แต่ด้วยความร้อนใจจากข้อกำหนดประหลาดของพินัยกรรม หล่อนจึงคว้ามันมาเปิดออก หล่อนมั่นใจว่าลายมือที่เห็นเป็นลายมือคุ้นตาของพ่อหล่อนไม่ผิดแน่

หญิงสาวยิ้มออกเมื่อเริ่มอ่านประโยคแรกที่ทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนพ่อกลับมากระซิบเรียกอยู่ใกล้ ๆ

...ถึงหนูห้า ลูกสาวคนสวยของพ่อ

ตอนเด็ก ๆ หนูเคยถามว่า ทำไมหนูถึงชื่อฟ้า งอแงไม่ได้ดั่งใจจนเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นห้าให้คล้องกับชื่อพี่ ๆ ของลูก พอส่องกระจกทีไร หนูก็จะถามพ่อว่าทำไมหน้าตาของหนูไม่มีเค้าฝรั่งจากแม่สักนิด แถมนามสกุลก็ไม่เหมือนใคร ตอนนั้นพ่อบอกหนูว่า คนซึ่งพ่อรักมากคนหนึ่งขอหนูไปเลี้ยง พอพวกเขาตาย พ่อจึงไปรับหนูกลับมา หนูคงหน้าตากระเดียดไปทางคนเลี้ยงละมั้ง

ตอนนั้นพ่อโกหกหนู...

Recipes P.1-71.indd 2-3 6/19/09 10:24:28 AM

ประโยคนั้นของพ่อกระตุกหัวใจหล่อนอย่างแรง แต่สวรรยาก็รีบกวาดตาอ่านประโยคต่อไป แม้มันจะเหมือนการราดน้ำเย็นรดลงกระหม่อมครั้งแล้วครั้งเล่า

...ที่จริงแล้วคุณเดือนคนซึ่งพ่อรักมากคนนั้นคือแม่แท้ๆ ของหนู ส่วนพ่อของหนูก็คือนายอิฐ เพื่อนรักของพ่อที่จีบคุณเดือนมาด้วยกันแล้วมันได้คุณเดือนไปครอง

พ่อเสียใจจริงๆ นะ หนูห้า พ่อไม่เคยอยากบอกเรื่องนี้กับหนู พ่อไม่อยากให้หนูรู้ว่าพ่อเองที่เป็นต้นเหตุให้พ่อกับแม่แท้ๆ ของหนูต้องตาย มันเป็นอุบัติเหตุ วันนั้นนายอิฐพ่อของหนูชวนพ่อไปบ้านเพื่อดื่มฉลองเพราะเขาเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่ง แม่ของหนูซึ่งตั้งท้องหนูอยู่เจ็บท้องจะคลอด พ่อทระนงว่าเมาน้อยกว่านายอิฐ พ่อจึงอาสาเป็นคนขับรถให้...แล้วมันก็เกิดขึ้น

โชคของพ่อยังดีจึงรอดมาได้ แต่นายอิฐตายในทันที ส่วนแม่หนูเจ็บหนัก หมอช่วยผ่าตัดเอาตัวหนูออกมาได้ แต่กลับช่วยชีวิตแม่ของหนูไว้ไม่ได้ ความที่พ่อแม่หนูไม่มีญาติสนิทพี่น้องที่ไหน พ่อถึงได้รับปากแม่ของหนูในวาระสุดท้ายของชีวิตเธอว่า พ่อจะรับเลี้ยงดูหนูให้ดียิ่งกว่าลูกของพ่อเอง แล้วหนูก็กลายเป็นสมบัติล้ำค่าของพ่อแต่นั้นเป็นต้นมา...

"ไม่จริง!" สวรรยาทรุดร่างลงนั่งบนโซฟาเพราะแข้งขาไร้เรี่ยวแรงทรงกาย เสียงที่ร้องดังออกมาเพียงเสียงกระซิบด้วยฤทธิ์ความตกใจ สมองของหล่อนชาวาบ และความชาก็ลามมาจนทั่วกาย หญิงสาวนิ่งอึ้งอยู่เพียงอึดใจก่อนจะอ่านต่อ

...หนูห้า พ่ออยากให้หนูห้ารู้ว่าพ่อรักหนูเหมือนลูกแท้ๆ ของพ่อ วันที่หนูได้อ่านจดหมายฉบับนี้ แปลว่าพ่อไม่ได้อยู่กับหนูแล้ว และหนูก็โตพอที่จะตัดสินใจอะไรได้อย่างดี พ่ออยากให้หนูเลือก เลือกในบรรดาลูกชายของพ่อ พ่อมั่นใจว่าพวกเขาจะสานต่อความตั้งใจของพ่อได้ พ่อไม่ไว้ใจให้ใครหน้าไหนมาดูแลรับผิดชอบชีวิตของหนูนอกจากพวกเขา หรืออย่างน้อยผู้ชายที่หนูเลือกก็ควรจะได้รับความเห็นชอบจากพวกเขา แล้วมรดกกึ่งหนึ่งของพ่อจะเป็นของหนูห้ากับ

ผู้ชายคนนั้น พ่อหวังว่ามันจะช่วยให้หนูห้าอยู่อย่างสุขสบาย...

หญิงสาวลดจดหมายลง มือไม้สั่นเทาจนตัวเองควบคุมไม่อยู่ ความจริงที่ว่าหล่อนไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของพ่อ มันทำให้ตัวตนของหล่อนคล้ายกลวงโบ๋ สวรรยากวาดตามองบรรดาพี่ชายทั้งสี่ทีละคน

"ไม่จริงใช่ไหมคะ บอกสิคะว่าไม่จริง ห้าเป็นน้องพวกพี่ จดหมายนี่มันปลอมขึ้นมาแกล้งห้าใช่ไหม ห้าไม่ตลกด้วยหรอกนะ"

"เป็นอะไรห้า ใครแกล้งอะไร" ธีรเทพถาม ใจคอไม่ดีที่เห็นน้องคนเล็กหน้าซีด น้ำตาคลอ เขาหันไปมองคนนอกคนเดียวในนั้นตาขุ่น จนทนายความหนุ่มคว้ากระเป๋าเตรียมจะเผ่นแน่บ

"ผมว่าได้เวลาผมกลับแล้วละครับ ขอตัวนะครับ"

"เดี๋ยว!" พอเป็นเรื่องน้องสาวคนเล็ก ทั้งธีรเทพและศิวดลก็ร้องขึ้นแทบพร้อมเพรียง ซ้ำยังตั้งท่าจะกระโจนไปคว้าเอาตัวทนายความไว้ก่อน

"ช่างเขาเหอะน่า เขาก็แค่มาอ่านพินัยกรรมของพ่อให้เรา ใครจะมาแกล้งอะไรห้า ไม่เห็นมีประโยชน์...ไหนห้า เอามาให้พี่ดูซิ" พธูเอ่ยปรามแล้วคว้าจดหมายไปอ่าน โดยมีเป็นหนึ่งชะโงกหน้ามาร่วมอ่านด้วย พอกวาดตาเห็นเนื้อความข้างในซึ่งแจ้งความจริงที่เขาทั้งสองรู้อยู่เต็มอก ต่างคนก็นิ่งเงียบ

พธูยังจำภาพที่พ่ออุ้มน้องสาวคนเล็กซึ่งยังเป็นทารกน้อยมาที่บ้านได้ และเชื่อว่าเป็นหนึ่งก็จำเหตุการณ์วันนั้นได้อย่างดีเช่นกัน ตอนนั้นเขาเพิ่งอายุสิบสองเรียนอยู่ชั้น ม. ๑ เป็นหนึ่งซึ่งแก่กว่าเขาเพียงปีเดียวเรียนอยู่ ม. ๒ ที่โรงเรียนเดียวกัน พอเขาทั้งสองกลับมาจากโรงเรียน พ่อก็เรียกเข้าไปพบ ใบหน้าพ่อเคร่งเครียด ใต้ตามีรอยช้ำจากการร้องไห้ เขาซึ่งไม่ได้อยู่ในวัยที่จะใส่ใจเรื่องของผู้ใหญ่ยังรู้สึกได้ถึงความทุกข์โศกของพ่อยามเล่าให้ฟังว่า พ่อแม่ของเด็กน้อยในอ้อมแขนตายไปแล้ว ซึ่งพ่อโทษตัวเองว่าเป็นสาเหตุให้พวกเขาตาย

พวกเขาต่างสลดกับการจากไปของพ่อกับแม่ของสวรรยา ด้วยทั้งสองครอบครัวไปมาหาสู่กันเสมอ แม่ของเขาเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกันนัก อีกทั้งยังอยากได้ลูกสาวมาแต่ไหนแต่ไร แม่จึงรับเด็กน้อยมาเลี้ยงดูอย่างไม่รังเกียจรังงอน พวกเขา

Recipes P.1-71.indd 4-5 6/19/09 10:24:28 AM

ก็ต่างตื่นเต้นกับ 'น้องสาว' กันทั่วหน้า รวมทั้งธีรเทพและศิวดลซึ่งยังไม่รู้ความนักในขณะนั้น

"บอกห้าสิว่าไม่จริง"

"ไม่จริงอะไร" ศิวดลถามขึ้นน้ำเสียงห้วนด้วยความอยากรู้ เขามองหน้าพี่ชายทั้งสองสลับน้องสาว แต่ก็ไม่มีใครให้คำตอบ จนธีรเทพต้องถามขึ้นอีกคน

"ว่าไง พ่อเขียนว่าอะไรเหรอ ห้า"

"จดหมายนั่นบอกว่าห้าไม่ใช่ลูกคุณพ่อ บอกว่าห้าไม่ใช่น้องพวกพี่ มันไม่จริง ห้าไม่เชื่อหรอก" สวรรยาตอบเสียงกระชากอย่างรับไม่ได้ ก่อนจะหันไปคาดคั้นกับพี่ชายทั้งสองที่ทำท่าทางมีพิรุธจนหล่อนหวั่นใจ "พี่หนึ่ง พี่สอง บอกสิคะว่าจดหมายนี่มันไม่ใช่ของจริง มันโกหก ห้าเป็นน้องพวกพี่ ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ พวกพี่...พี่ ๆ รู้อยู่แล้วใช่ไหม"

ปลายเสียงเล็กสั่นเครือบีบหัวใจคนเป็นพี่ทั้งสี่ พธูถอนใจเบา ๆ เขาคาดเดาอยู่ก่อนแล้วว่าวันที่พ่อบอกความจริง สวรยาจะทนรับไม่ได้ ยิ่งหล่อนถูกพะเน้าพะนอจากพ่อและพี่ชายมาแต่เล็ก หล่อนจึงเชื่อมั่นเสมอว่าตนเป็นที่รักและแก้วตาดวงใจของครอบครัว การบอกความจริงว่าหล่อนไม่ใช่น้องสาวแท้ ๆ ของพวกเขา คงเหมือนการทำให้ภาพความทรงจำทั้งหมดของหล่อนพังทลาย

เขามองพี่ชายคนโตที่กลอกตาไปมา ดูก็รู้ว่าจอมกะล่อนอย่างเป็นหนึ่งจะไม่ยอมเป็นคนพูดเรื่องคอขาดบาดตายนี้ เพราะกลัวว่าจะโดนน้องสาวหมายหัว

"พี่ยอมรับว่าพี่กับพี่หนึ่งรู้อยู่ก่อนแล้ว แต่นายสามกับนายสี่น่ะ เขาไม่รู้เรื่องหรอก ตอนเรามาน่ะ พวกเขายังเด็ก" เขาว่า ไม่วายกล่าวรวม ๆ เพื่อเปิดโปงความผิดของพี่ชายคนโต "แต่ถึงจะรู้หรือไม่รู้ยังไง พวกพี่ก็รักหนูห้า พ่อแม่ก็รักหนูห้า มันจะสำคัญตรงไหน ไม่ว่ายังไง หนูห้าก็น้องพวกพี่อยู่ดี"

"พ่อปิดห้ามานานขนาดนี้ได้ยังไง พวกพี่ก็ด้วย"

"พ่อคงกลัวห้าเสียใจเลยไม่กล้าบอก พี่กับพี่หนึ่งก็ไม่อยากขัดพ่อ" พธูอธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ อย่างคนที่เคยชินกับการเป็นผู้คุมสถานการณ์ ในขณะที่บรรดาพี่น้องคนอื่น ๆ ล้วนปิดปากเงียบ โดยเฉพาะศิวดลที่ธรรมดาก็ไม่ค่อยพูดอะไรอยู่แล้ว คราวนี้นั่งนิ่งเหมือนไม่หายใจด้วยซ้ำ

"แล้วพ่อก็มาบอกทางจดหมายเนี่ยนะคะ แถมยังจะบังคับให้ห้าแต่งงานกับพวกพี่อีก"

"ก็ไม่ถึงกับบังคับนี่นา ห้า พ่อก็เปิดทางให้หนูห้าเลือก พี่ ๆ มีตั้งสี่คน ห้าค่อย ๆ พิจารณาไปก็ได้" เป็นหนึ่งกล่าวพลางยักไหล่อย่างไม่ยี่หระอะไรนัก เพราะถ้าจะต้องแต่งงานจริง ๆ สำหรับผู้ชายอย่างเขาก็ไม่มีอะไรเสียหาย

"พี่หนึ่งเป็นบ้าอะไร ไม่รู้สึกอะไรบ้างเหรอ ห้าเป็นน้องพวกพี่นะ จะให้แต่งงานกันได้ไง!" หลังจากโอดกาเหว่าอยู่ชั่วครู่ สวรรยาก็เปลี่ยนมาโวยลั่นไม่เกรงใจ หล่อนถูกเอาอกเอาใจมาจนเคย ไม่ว่าอะไรที่อยากได้ พี่ชายและพ่อล้วนสรรหามาให้ แต่วันนี้หล่อนกลับต้องทนรับสิ่งที่ไม่อยากได้ หล่อนไม่เคยนึกเลยว่าพ่อของหล่อนจะไม่ใช่พ่อแท้ ๆ พี่ชายที่โตมาด้วยกันก็เป็นเพียงพี่ชายกำมะลอ แถมพ่อยังตั้งข้อแม้ที่เหมือนจะบังคับกันกลาย ๆ ให้หล่อนแต่งงานกับพี่ชายคนใดคนหนึ่งในสี่คนนี้

เพราะแม้พวกพี่ชายจะรักหล่อนมากแค่ไหน แต่สวรรยาไม่กล้ามั่นใจหรอกว่าพวกเขาจะยอมเสียมรดกนับสิบล้านบวกกับหุ้นอีกห้าสิบเปอร์เซ็นต์ในบริษัทที่พ่อลงทุนลงแรงสร้างมากับมือให้ผู้ชายหน้าไหนก็ไม่รู้ที่หล่อนอาจจะแต่งงานด้วย

"ห้าก็ไม่ต้องแต่งกับพี่ก็ได้นี่ ห้าจะแต่งกับใคร พวกพี่สนับสนุนเต็มที่ ถึงจะต้องเซ็นยินยอมยกสมบัติครึ่งหนึ่งของพัฒนธาดาให้คนอื่น แต่พี่เชื่อว่าห้าคงเลือกคนไม่ผิด คนคนนั้นจะต้องใช้เงินที่ได้ไปดูแลห้าตามวัตถุประสงค์ของพ่อ ยังไงพี่ก็ไม่บังคับห้าอยู่แล้ว" พี่ชายที่แสนดีเสมอต้นเสมอปลายของสวรรยากล่าวพลางลูบศีรษะหล่อนเพื่อปลอบประโลม มือใหญ่โตของพี่สามช่วยให้หล่อนรู้สึกคลายความกังวลได้บ้าง

"หยุดเลยสาม" พธูปรามน้องชายเสียงเข้มก่อนจะส่งคำสั่งพิฆาตผ่าเปรี้ยงมายังหล่อน "พี่ห้ามนะห้า ห้ามไปแต่งงานกับคนอื่นเด็ดขาด!"

"พี่สอง!" หญิงสาวร้อง มือก็กระตุกแขนธีรเทพยิกหวังให้เขาช่วย แต่หล่อนก็รู้ว่าทุกคนเกรงใจพี่คนรองกันถ้วนหน้า ไม่เว้นแม้แต่พี่สาม

"พวกพี่มีอะไรบกพร่องหรือไงกันล่ะ หรือห้าหวังจะให้พี่เซ็นยกสมบัติที่

Recipes P.1-71.indd 6-7 6/19/09 10:24:29 AM

พ่อพี่สร้างมากับมือให้ผู้ชายหน้าไหนก็ไม่รู้" น้ำเสียงพี่ชายคนรองไม่ได้ผ่อนปรนให้น้องสาวแม้แต่น้อย

"ห้าสัญญา ห้าจะคืนให้หมด แค่เซ็นยินยอมให้ห้าแต่งกับคนอื่น สมบัติก็โอนกลับมาให้พวกพี่ ๆ ได้นี่นา"

"คิดเหรอว่าผู้ชายคนนั้นจะยอม ผู้ชายสมัยนี้หาดีขนาดจะมากัดก้อนเกลือกินกับเราไม่ได้หรอกนะห้า" เป็นหนึ่งขัด

แม้สิ่งที่พี่ชายพูดนั้นเป็นไปได้ แต่ก็ไม่ใช่เวลาที่สวรรยาจะยอมรับ "ที่พูดนี่รวมตัวเองด้วยหรือเปล่าคะ พี่หนึ่ง"

"เอ๊ะ เรานี่ เกรงใจพี่เชื้อบ้างเถอะ"

"ก็พี่หนึ่งชอบกวนให้ขุ่น" หญิงสาวค้อนพี่ชายคนโตก่อนจะหันไปอ้อนพี่คนรองอีกครั้ง เพราะรู้ว่าพี่คนใดที่ควบคุมอำนาจในบ้านไว้ หล่อนเชื่อว่าหากหล่อนทำให้พี่สองยอมได้ พี่ชายคนอื่นๆ ย่อมไม่คาดคั้นเรื่องพินัยกรรมกับหล่อนอีก "พี่สองเชื่อห้าเถอะนะ ห้าสัญญา"

พี่ชายคนรองของสวรรยาใช้ดวงตาคู่สีดำของเขาสะกดจ้องหล่อนไว้ชั่วขณะหนึ่ง ดวงตาเขาพินิจพิเคราะห์จนหล่อนหายใจไม่ทั่วท้อง

"โอเค" พธูกล่าวเรียบๆ พอเห็นหญิงสาวคลี่ยิ้มกว้าง เขาก็ยิ้มบ้าง แต่รอยยิ้มของเขาแฝงไว้ด้วยเล่ห์กลเสียจนสวรรยารีบหุบยิ้มแทบไม่ทัน

"มีเงื่อนไขอะไรใช่ไหมคะ"

"ถึงพี่จะเป็นคนมีความอดทนสูง แต่สำหรับเรื่องนี้ พี่ไม่...พี่กำหนดเวลาให้เราสามเดือน เราต้องเลือกมาว่าจะแต่งกับใคร จะเป็นพี่ พี่หนึ่ง นายสาม นายสี่ หรือจะเป็นผู้ชายคนอื่นก็ได้ พี่ไม่ว่า แค่เราต้องทำตามสัญญาก็พอ แต่ถ้าถึงกำหนดสามเดือน เราหาตัวช่วยไม่ได้ เลือกแต่งกับใครไม่ถูก ก็เตรียมเก็บข้าวของไปนอนนอกบ้านได้เลย"

"พี่สอง...ไม่นะ พี่สองไม่รักห้าแล้วเหรอ อย่างนี้มันจะต่างกับพินัยกรรมของพ่อตรงไหน แถมยังมาวางกรอบเวลาให้ห้าอีก" ได้ยินกำหนดเวลาที่แสนสั้นสวรรยาก็พยายามออดอ้อนต่อรอง แต่เห็นสีหน้าของพี่คนรองผู้คุมการเงินในบ้านแล้วหล่อนก็ท้อใจ แม้หล่อนจะเริ่มทำงานแล้ว แต่เงินเดือนของเด็กจบใหม่ก็แทบ

ไม่พอยาไส้ ถ้าจะต้องระเห็จออกจากบ้านพัฒนธาดา หล่อนก็ไม่รู้ว่าจะไปใช้ชีวิตอยู่อย่างไร

"พี่รักห้าอยู่แล้ว และพี่ก็ไม่สนใจผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ คิดไปคิดมาพี่ว่าพี่แต่งกับเราก็ดีเหมือนกัน"

"ไม่เอานะ ถ้าพี่สองรักห้าจริงๆ พี่สองก็ต้องยอมตามใจห้าสิ"

"ไม่"

"งั้นต่อไปนี้ก็ไม่ต้องเรียกห้าว่าน้องแล้ว ห้าไม่ใช่น้องพวกพี่ อ๋อ...แล้วห้าก็ไม่ยอมใช้ชื่อห้าแล้วด้วย" หญิงสาวยื่นคำขาด นึกว่าการยึดมั่นเอาแต่ใจจะได้ผลดังเคย แต่ที่ไหนได้ พธูกลับพยักหน้าหงึกพลางว่า

"ได้ ต่อไปนี้หนูห้าไม่ใช่หนูห้าของพวกพี่ แต่พี่จะเรียกเราว่าอะไรดีล่ะ"

"เรียกว่าฟ้าไง ชื่อเดิมของหนูห้าคือฟ้า เราต้องเรียกว่า...ฟ้าจ๋า" เป็นหนึ่งหาทางออกให้เสร็จสรรพ จนสวรรยาร้องลั่นด้วยความขัดใจ

"พี่หนึ่ง พี่สอง ทีเรื่องอย่างนี้ละเข้าคู่กันดีนักนะ!"

ธรรมดาพี่คนโตกับคนรองเป็นไม้เบื่อไม้เมาขัดแข้งขัดขากันเองตลอด แต่พอถึงคราวอยากแกล้งหล่อน ทั้งสองก็พร้อมร่วมแรงร่วมใจได้ทุกเมื่อ

"เอ ว่าแต่ตอนนี้ เรามีผู้ชายคนนั้นหรือยังนะ หนูห้า" คำแหย่ของเป็นหนึ่งแทงใจสวรรยาเข้าอย่างจัง

"พี่หนึ่งนิสัยไม่ดี พี่สองก็ใจร้าย พี่สามพี่สี่ก็ไม่ช่วยห้า ห้าหาแฟนไม่ได้เพราะใครกันล่ะ ก็เพราะพวกพี่แหละ เทียวรับเทียวส่งห้าจนไม่มีผู้ชายหน้าไหนเข้าใกล้ ให้ตายสิ นี่มันฝันร้ายชัดๆ" หญิงสาวฮึดฮัด รู้สึกขัดอกขัดใจที่ยังหาทางขัดคำสั่งพินัยกรรมและประกาศิตของพี่คนรองไม่ได้

"แค่ต้องแต่งงานกับพวกพี่มันฝันร้ายขนาดนั้นเลยเหรอห้า...อ้อ พี่ต้องเรียกว่าฟ้าใช่ไหม" เสียงห้าวของศิวดลเอ่ยขึ้นเบาๆ แต่สะกดทุกคนในห้องนิ่งงัน

สวรรยาแทบอ้าปากค้างเมื่อได้ยินพี่คนที่สี่เอ่ยเป็นเชิงตัดพ้อ น้ำเสียงของเขาทำให้หล่อนตกใจไม่แพ้กับที่ได้ฟังพินัยกรรมประหลาด ใช่ว่าการแต่งงานกับพี่ชายทั้งสี่ของหล่อนจะเป็นฝันร้ายของผู้หญิงหรอกนะ อันที่จริงมันอาจนับได้ว่าเป็นฝันดีอย่างที่สุดด้วยซ้ำ เพียงแต่สำหรับหล่อน พวกเขาเป็น 'พี่ชาย' เท่านั้น ไม่เคย

Recipes P.1-71.indd 8-9 6/19/09 10:24:29 AM

เป็น 'ผู้ชาย' เลยสักที แต่หญิงสาวยังไม่ทันได้แก้ความเข้าใจผิด พี่สี่ก็คว้ากระเป๋ากล้องของเขาขึ้นสะพายแล้วเดินลิ่วออกจากบ้านไป ไม่ฟังเสียงเรียกของใคร

"ไม่รู้นายสี่ไปหัดงอนมาจากไหนเนอะ หรือว่าเราจะมีน้องสาวเพิ่มขึ้นอีกคนก็ไม่รู้" ธีรเทพกล่าวกลั้วหัวเราะ หวังช่วยสร้างบรรยากาศดี ๆ ให้ห้องอันอึมครึม แต่ก็ไร้ผล กระทั่งพี่ชายคนโตของเขากระแอมขัดขึ้นมาดังลั่นก่อนจะลุกขึ้นมานั่งอิงข้างสวรรยา หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายที่ทำกิริยาประหลาดด้วยความงง ยิ่งเห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์แบบที่เคยเห็นเขาหว่านให้สาว ๆ ตามคอนเสิร์ต หล่อนก็ยิ่งงง

"ทำอะไรน่ะ พี่หนึ่ง"

"ก็ทำให้ห้า...เอ้อ ไม่ใช่ ให้น้องฟ้ารู้ไงว่ามันไม่ใช่ฝันร้าย ฟ้ามองตาพี่สิ"

"คะ?" แม้จะงงกับคำสั่ง แต่หญิงสาวก็มองตาสีน้ำตาลอันล้ำลึกของพี่ชายคนโตของบ้านพัฒนธาดาอย่างตั้งอกตั้งใจ ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด มีเพียงพี่ชายคนโตคนเดียวที่ได้ดวงตาสีเดียวกับแม่...แม่ที่หล่อนเคยเชื่อมาตลอดว่าเป็นแม่ของหล่อน เพียงชั่ววินาทีที่สบตาพี่ชาย หล่อนไม่ประหลาดใจเลยสักนิดว่าทำไมสาว ๆ ถึงได้กรี๊ดกร๊าดเขานัก แต่หญิงสาวก็ยังลำดับเรื่องไม่ทันอยู่ดีว่าพี่ชายต้องการอะไร

หากหล่อนรู้ความจริงในใจของเขาตอนนี้ หล่อนคงยอมศิโรราบกับความสามารถทางการแสดงอันไม่มีที่สิ้นสุดของเขา

เพราะแม้เขาจะกำลังทอดสายตามองน้องสาวที่เคยนับไว้ร่วมอุทรอย่างอ่อนโยน แต่ในใจเขากำลังคำนวณผลได้ผลเสียอย่างขะมักเขม้น

เป็นเพราะพินัยกรรมของพ่อนั่นเอง ที่ทำให้ผู้หากินโดยใช้หน้าตาเป็นข้อได้เปรียบอย่างเขาต้องปรับตัว เขารู้ว่าเวลาแห่งความรุ่งโรจน์ของเขาย่อมมีจุดสิ้นสุด เขาอายุสามสิบสี่เข้าไปแล้ว มันดูแก่มากสำหรับการจะเรียกว่านักร้องวัยรุ่น และถึงแม้ว่าใครจะยกย่องเขาเป็นซูเปอร์สตาร์ แต่การเต้นติดต่อกันหลาย ๆ ชั่วโมงในคอนเสิร์ตก็เร่งให้อาการข้อเข่าอักเสบมาเยือนเขาก่อนกาลอันควร ดังนั้น...เพื่อปากท้อง เพื่อมรดกอันมหาศาล ใครเล่าจะยอมเสียบ้านพัฒนธาดาให้คนนอก เวลานี้เขาเองก็ไม่ชอบใครเป็นพิเศษ เขาจึงยอมเสียสละตัวเองเพื่อไม่ให้มรดก

ของพ่อต้องไปตกอยู่ในเงื้อมมือคนอื่น

เป็นหนึ่งปั้นยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ขณะเชยคางน้องสาวขึ้นมาใกล้เขายิ่งขึ้น แน่นอนว่าเพียงกิริยาธรรมดา ๆ นี้ก็ทำให้สาวน้อยผู้ไม่เคยต้องมือชายอย่างสวรรยาถึงกับใจสั่น และนั่นจึงกลายเป็นการเปิดโอกาสให้เป็นหนึ่งรุกเร้า

"ทีนี้น้องฟ้าของพี่หนึ่งเลือกได้หรือยังว่าจะแต่งงานกับใคร กับพี่หนึ่งใช่ไหมครับ"

"พี่หนึ่ง!" น้องน้อยที่นั่งตัวสั่นเทาเหมือนลูกไก่ในอุ้งมือ ร้องลั่นแล้วลุกพรวดขึ้น ถลึงตาใส่ก่อนจะวิ่งหนีเข้าห้องไป เป็นหนึ่งจึงเพิ่งรู้ตัวว่า

...เขารุกเร็วไปนิด...

Recipes P.1-71.indd 10-11 6/19/09 10:24:29 AM